

РЕШЕНИЕ

№ 4839

гр. София, 20.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 06.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2993** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. Д. Ц., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], жк Л., [жилищен адрес] чрез адв. Ч. срещу решение № Ц-1040-21-224/25,02,2021 год на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата ѝ против разпореждане № РП-2-21-00789939/ 09,07,2020 год на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон.

При проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Процесуалният ѝ представител - адв. Ч. моли съда да уважи жалбата по съображенията, изложени в нея.

Ответникът по жалбата, в лицето на Директора на ТП на НОИ-С. град чрез представител по пълномощие – юр. П. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, III отделение, 13 състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От административната преписка се установява, че при извършена контролна проверка от контролните органи на ТП на НОИ С. град е установено, че от задължението на В.

Д. Ц. към ДОО е установено с разпореждане № 214-00-5456-4/03.01.2020г на длъжностно лице по осигуряването за безработица, издадено на основание чл.114 ал.3 от КСО вр. чл.114 ал.2 т.2 от КСО, с което е разпоредено лицето да възстанови недобросъвестно получено парично обезщетение за безработица за периода 23.05.2017-22.03.2018г вкл. в размер на 6480лв. Посоченото разпореждане от 03.01.2020г безспорно не е влязло в сила, като същото е предмет на оспорване пред АССГ по адм. Дело № 9761/2020г, по което след извършена служебна справка се установи, че е постановено решение на 29.06.2020г, с което се отхвърля жалбата на Ц.. В самото разпореждане е посочено изрично, че съгл. Чл.117а ал.1 от КСО обжалването на разпореждането не спира изпълнението му. Няма също така и данни в рамките на производството по адм. Дело № 9761/2020г да е поискано спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на разпореждането. Ето защо и обстоятелството, че спрямо други разпореждания административният орган е спрял производството до влизането им в сила досежно възстановяването на парични суми от жалбоподателката, а по настоящето е постановил решение по съществуващото на спора не води до процесуално нарушение. Това е така и с оглед обвързващото административния орган определение № 436/20.01.2021г на АССГ по адм. Дело № 10142/2020г произнасяне, съгласно което липсват процесуални пречки за произнасяне по жалбата на В. Ц. против Разпореждане № РП-2-21-00789939/29.07.2020г. Именно в хихотезата на чл.117а ал.1 от КСО и на сон. Чл.114 ал.5 от КСО, след като е констатирано, че длъжникът не е погасил изцяло задължението си към ДОО, а за него е възникнало вземане от ДОО за м. Ю. 2020г в размер на 1018,01лв, представляващо парично обезщетение за бременност и раждане по чл.50 от КСО по б.л.№ Е20200861833 е постановено оспореното понастоящем разпореждане № РП-2-21-00789939/27.07.2020г на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за прихващане. Съгласно мотивите на разпореждането към 29.07.2020г задължението на В. Ц. възлиза на 3557,57лв, от които главница 3468,27лв и 89,30лв лихва.

Разпореждането е връчено на 10.08.2020г /стр.28/, като с жалба от 24.08.2020г/видно от определение № 436/20.01.2021г по адм. Дело №10142/2020г на АССГ/ е оспорено пред горестоящия административен орган. С решение № Ц-1040-21-224/25,02,2021г Директорът на ТП на НОИ-С. град отхвърлил жалбата й. Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 10,03,2021. Жалбата срещу него е депозирана на 15,03,2021 с вх.№ 8979 на АССГ, поради което е и допустима.

Административен Съд С. – град, III отделение, 13 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В рамките на съдебното производство по молба на жалбоподателя бяха събрани писмени доказателства - от органите по приходите и от органите по осигуряването. От страна на ТД на НАП-С., офис И. е посочено, че осигурителят Г. Е. е подавало декларации за В. Д. Ц. обр.1 и обр.6 за м. Май 2017г. Съгласно постъпило писмо от НОИ на 03.12.2019г е констатирано неоснователно подаване от това дружество на данни по реда на чл.5 ал.4 т.1 от КСО за лица, които не подлежат на осигуряване и

нямат качеството осигурено лице и са приети и обработени подадени по електронен път от страна на НОИ заличаващи данни на декларация обр.1 за м. 05.2017г.Към 24.06.2021г няма данни за наличието на задължения за осигурителни вноски за м. Май 2017г .същите са заличени в следствие на направена служебна корекция,а недължимо осчетоводената лихва е сторнирана съгласно протокола,посочен в писмото от 13.02.2020г.От представените копия на определения на Териториалния директор на ТП на НОИ С. град и съответните разпореждания,производствата по които са спрени до влизане в сила на разпореждания № 214-00-5456-2/03.01.2020г и № 214-00-5456-3 от 03.01.2020г,Доколкото това са различни разпореждания от разпореждане № 214-00-5456-4/03.01.2020г,което е предмет на разглеждане по адм. Дело № 9671/2020г,то и въпросът дали е допуснато процесуално нарушение чрез издаването на оспореното понастоящем решение на горестоящия административен орган,вместо определение за спиране не влияе върху законосъобразността на решението.

Няма спор, а и от данните по преписката и оспорването от страна на Ц. пред съда се установява,че същата е била уведомена за издаването на разпореждане № 214-00-5456-4/03.01.2020г ,което ѝ е връчено на 04.05.2020г.В него изрично е посочено,че по силата на закона- чл.117а ал.1 от КСО е допуснато предварителното му изпълнение.Съгласно чл.114 а ал. 1 КСО върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс, не могат да се налагат запори по реда на [Гражданския процесуален кодекс](#) и [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#) или да се извършват други удържки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на [чл. 114, ал. 5](#).Последната разпоредба дава възможност дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4/ 14 дни от връчването/, да подлежат на принудително изпълнение по реда на [чл. 110, ал. 5, т. 1](#) от този кодекс или по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#), или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.В този ред на мисли първоначалното разпореждане от 03.01.2020 г е връчено на 04.05.2020г,в срока за доброволно изпълнение не е погасено изцяло задължението,поради което и към дата 29.07.2020г В. царева има изискуемо вземане от ДОО в размер на 1018,01лв,представляващо обезщетение за бременност и раждане по чл.50 ал.1 от КСО за м. Ю. 2020г и задължение към ДОО в размер на 3557,57лв.С оглед разпоредбата на чл.114 ал.5 от КСО след като остатъкът от задължението по разпореждане № 214-00-5456-4/03.01.2020г не е погасен доброволно в определения съгл. Чл.114 ал.3 и 4 КСО срок,не е било разсрочено по чл.116 от КСО и е установено изискуемо вземане на В. Ц. към ДОО ,представляващо парично обезщетение по чл.50 ал.1 от КСО,то длъжностното лице в съответствие със закона е издало оспореното разпореждане за прихващане.В този ред на мисли при допуснато по силата на закона предварително изпълнение на разпореждането за възстановяване на недобросъвестно получени суми,обстоятелството,че същото е оспорено по административен и съдебен ред не поражда основание за незаконосъобразност на извършеното прихващане с оспореното разпореждане от 29.07.2020г.Това е така,тъй като законодателят е предоставил засилена правна защита на вземанията на ДОО.Действително

прихващането е с обезщетение за бременност и раждане,но несеквестрируемостта на това вземане отпада съгл. Чл.114а от КСО,тъй като установеното задължение на Ц. е към ДОО и представлява неоснователно получено парично обезщетение за безработица.Отделно от изложеното неуведомяването на жалбоподателката за намерението на вискателя да извърши прихващане по аргумент от чл.105 от ЗЗД не влече след себе си незаконосъобразност на атакуваното разпореждане,тъй като съгласието на жалбоподателката е ирелевантно за извършеното прихващане.

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Ето защо и оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

С оглед на горното основателна се явява и претенцията за разноски на ответника с оглед разпоредбата на чл.143 от АПК вр.чл.78 ГПК вр. чл.24 от НзПрП ,поради което и ще следва да се присъди сумата от 150 лв- юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 13 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д. Ц.,ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], жк Л.,[жилищен адрес] чрез адв. Ч. срещу решение № Ц-1040-21-224/25,02,2021год на Директора на ТП на НОИ-С. град,с което е отхвърлена жалбата й против разпореждане № РП-2-21-00789939/ 09,07,2020год на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

ОСЪЖДА В. Д. Ц.,ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], жк Л.,[жилищен адрес] чрез адв. Ч. да заплати на Директора на ТП на НОИ-С. град сумата от 150 лв разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: